

ת"פ 12618/12/16 - המאשימה - מדינת ישראל, באמצעות לשכת התביעות רמלה, ע"י עוה"ד מעין דואק נגד הנאשם - יוסף מזרחי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 12618-12-16 מדינת ישראל נ' מזרחי
בפני כבוד השופט הישום אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל באמצעות לשכת
התביעות רמלה ע"י עוה"ד מעין דואק

נגד

הנאשם - יוסף מזרחי ע"י עוה"ד איתי בר עוז
בשמה של עו"ד קטי צוויטקוב

הכרעת דין

א. כתב אישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.9.16 בשעה 08:15, או בסמוך לכך, התרחשה תאונת דרכים בין רכבם של אפרים ואסתר כהן (להלן: **אפרים** או **אסתר**, לפי העניין) לבין משאית בה נהג הנאשם. הרכב של אפרים ואסתר יכונה בהמשך "**הרכב**" והמשאית של הנאשם תכונה בהמשך "**המשאית**".
3. הנאשם יצא מהמשאית ואפרים יצא מהרכב והתגלע ביניהם ויכוח. באותן נסיבות, התקרר הנאשם אל דלת הנהג של הרכב וטרק אותה בעת שאפרים חוסם את דרכו של הנאשם. בתגובה, היכה הנאשם את אפרים בכך שנתן לו אגרוף באזור הצוואר. אפרים החל להתרחק מהנאשם והאחרון דחף אותו. מיד ובסמוך, ניגש הנאשם לחלון הרכב ואמר לאסתר "אני ירביץ לך".

ב. קביעת הממצאים שבעובדה

4. את האירוע מושא כתב האישום יש לחלק לארבע אפיזודות כרונולוגיות, כדלקמן:

עמוד 1

א. תאונת דרכים;

ב. יציאה של הנהגים מהרכב והמשאית;

ג. הנאשם התקרב לרכב, איים ותקף;

ד. אסתר ועובר אורח בשם לירון מתקשרים למשטרה;

אעמוד להלן על כל אחת מהאפיזודות בנפרד.

1.ב. האפיזודה הראשונה: תאונת דרכים

5. אין מחלוקת בין הצדדים שאפרים נהג ברכב ולידו ישבה אסתר, ובעוד שהנאשם נהג במשאית. בהתקרב הרכב והמשאית אל תוך כיכר, אירעה ביניהם תאונה ונגרם נזק רכוש הן לרכב והן למשאית. אין גם מחלוקת בין הצדדים שהתרחש ויכוח לאחר שנעצרו הרכב והמשאית לאחר התאונה ולאחר ששני הנהגים יצאו מרכבם.

6. כל אחד מהצדדים טוען שהאחר אשם בתאונה. יוזכר, לא מיוחסת לנאשם עבירת תעבורה כלשהי בכתב האישום. כמו כן, בסופו של יום, על בית המשפט להכריע במסגרת התיק הנוכחי רק בשאלה מה התרחש לאחר שהתאונה הסתיימה, קרי האם הנאשם אכן תקף ואיים כפי שנטען בכתב האישום, או לא. שאלת אשמו של הנאשם בביצוע העבירות של תקיפה ואיומים לאחר שהתאונה הסתיימה אין לה ולא כלום עם השאלה מי מהנהגים אשם בגרם התאונה.

7. על כן, אינני מוצא צורך להכריע בשאלה כיצד קרתה התאונה ומי מהנהגים אשם בגרם התאונה.

2.ב. האפיזודה השנייה: יציאה של הנהגים מהרכב ומהמשאית

8. מעדותם של הנאשם, אפרים ואסתר עולה כי מיד לאחר התאונה אפרים יצא מהרכב והנאשם יצא מהמשאית והתנהל ויכוח קולני בין הנאשם מצד אחד לבין אסתר ואפרים מצד שני, כאשר כל צד צועק לעברו של האחר כי מנקודת מבטו הסובייקטיבית האחר אשם בתאונה. הוויכוח כלל שימוש בעלבונות. ממצא עובדתי זה עולה בבירור מתוך הצלבת עדותם של כל המעורבים שלהלן:

א. עדותו של אפרים, לפיה אסתר צעקה מיד לאחר התאונה לעברו של הנאשם שהוא "**מפגר**" (פרוט' מיום 10.10.18, עמ' 9, ש' 24), ושגם קראה לו "**משוגע**" (פרוט' מיום 10.10.18, עמ' 15, ש' 9-6).

ב. עדותה של אסתר, בה אישרה שאכן צעקה לעברו של הנאשם "**למה פגעת בנו בכוונה**" ושלטענתה הייתה מאוד נסערת וצרחת לעברו "**משוגע**" ואף אישרה שייתכן גם שקיללה אותו "**יא זבל**" (דו"ח עימות עם הנאשם, ת/4, ש'7; פרוט' מיום 10.10.18, עמ' 18, ש'11, ש'19, וכן עמ' 21, ש'15-31).

ג. עדותו של הנאשם, לפיה אסתר צעקה לעברו "**יא זבל, יא מפגר**" (פרוט' מיום 10.10.18, עמ' 25, ש'28) וכי המשיכה לקלל אותו ללא הרף (פרוט' מיום 10.10.18, עמ' 28, ש'12-10; הודעתו של הנאשם במשטרה, ת/2, ש'6).

3.ב. האפיזודה השלישית: הנאשם התקרב לרכב, איים ותקף

9. אפרים העיד כדלקמן: לאחר שיצא מהרכב, דלת הנהג של הרכב נותרה פתוחה (להלן: **הדלת**); בהמשך, הנאשם זעם על עצם קרות התאונה ועל כך שאסתר צעקה לעברו וקיללה אותו; הנאשם ניסה להתקרב לאסתר מכיוון הדלת ואמר לה "**מי את שתגידי לי מפגר, אני יכול להיות אבא שלך**"; נוצר הרושם אצל אפרים שבכוונת הנאשם לתקוף את אסתר; בתגובה, אפרים סגר את הדלת וחסם בגופו את הנאשם מלהתקרב לאסתר; מיד לאחר מכן הנאשם הושיט את ידו לעבר פניו של אפרים ונתן לו אגרוף באזור הצוואר; אפרים לא הגיב למכה שקיבל וניסה להתרחק ממנו אך הנאשם ניסה להתקרב אליו בשנית כאשר הוא אומר לו "**אני יאשפז אותך**" וכן "**אני יכול להיות אבא שלך, מה אתה אומר לי משוגע**" (פרוט' מיום 10.10.18, עמ' 9 ש'28-22, עמ' 10 ש'21-3, עמ' 13 ש'32-28, עמ' 14 ש'29-7, עמ' 16 ש'30-22, עמ' 16 ש'5).

10. אסתר העידה כדלקמן: מאחר וצעקה לעבר הנאשם, האחרון ניסה להתקרב אליה בצורה מאיימת מתוך הדלת הפתוחה שבצד הנהג של הרכב; בהמשך, הנאשם אמר לה "**תסתמי, אני ירביץ לך**"; הנאשם ניסה להכניס את פלג גופו העליון אל תוך הרכב על מנת לתקוף אותה; בהמשך, הנאשם טרק בחוזקה את הדלת; אפרים חסם את הנאשם ואמר לו "**מה יש לך, זו אישה**" והנאשם בתגובה חבט באפרים באגרופים לכיוון הצוואר; אפרים החל לברוח מהנאשם אשר המשיך להתקרב אליו במטרה לחבוט בו בשנית; מיד לאחר מכן, אסתר התקשרה למשטרה (פרוט' מיום 10.10.18, עמ' 18 ש'22-10, עמ' 22 ש'30-1, עמ' 23 ש'29-8).

11. הנאשם העיד כדלקמן: לאחר שיצא מהמשאית, אכן התקרב לעבר דלת הנהג של הרכב; אסתר, בעודה יושבת במושב שליד הנהג, צעקה וקיללה ללא הרף; בתגובה, הנאשם סגר את הדלת על מנת שלא לשמוע את צעקותיה וקללותיה; הנאשם לא ניסה להכניס את פלג גופו העליון לתוך הרכב וגם לא אמר לאסתר שבכוונתו להכות אותה; הנאשם אמר לאפרים ואסתר "**אני יכול להיות אבא שלכם**" וזאת כהבעת פליאה על התנהגותם כלפיו; בהמשך, הנאשם חזר לעבר המשאית וישב במושב הנהג על מנת להוציא מתוך המשאית את הרישיון של המשאית ואת תעודת הביטוח; אפרים הגיע לעברו ועמד בצמוד אליו, כאשר הנאשם יושב במשאית; אפרים החל לנופף בידיו כלפי מעלה תוך שהוא אומר לו

"אתה לא יודע מי אני"; הנאשם הרגיש מאוים מאפרים וחשש שהאחרון מתכוון לתקוף אותו ולכן באופן אינסטינקטיבי דחף אותו לאחור עם ידו, מתוך הגנה עצמית (פרוט' מיום 10.10.18 עמ' 25 ש' 28 עד עמ' 26 ש' 2, עמ' 26 ש' 21-12, עמ' 27 ש' 29 עד עמ' 28 ש' 3, עמ' 28 ש' 15-10, עמ' 28 ש' 31 עד עמ' 29 ש' 32).

12. המחלוקת העובדתית שעולה מתוך העדויות של אפרים, אסתר והנאשם לגבי האפיזודה השלישית, היא כדלקמן:

א. ראשית, האם הנאשם איים על אסתר או התנהג בצורה מאיימת כלפיה.

ב. שנית, מי סגר את דלת הנהג של הרכב, האם הנאשם, כפי שטענו הנאשם ואסתר, או שמא אפרים, כפי שהוא טען בעצמו.

ג. שלישית, האם המגע הפיזי בין הנאשם לאפרים (המכה של הנאשם לעבר הצוואר של אפרים) התרחש כאשר שניהם עומדים ליד דלת הנהג של הרכב, כפי שטענו אסתר ואפרים, או שמא ליד דלת הנהג של המשאית כאשר הנאשם יושב בתא הנהג של המשאית ואפרים עומד בצמוד לו, כפי שטען הנאשם.

אכריע כעת בכל הנקודות הללו בנפרד.

13. ראשית, האם הנאשם איים על אסתר או התנהג בצורה מאיימת כלפיה: הנני קובע כממצא עובדתי שהנאשם אכן איים על אסתר בכך שאמר לה שבכוונתו להרביץ לה והתנהגותו הכוללת הצביעה על כוונה לתקוף אותה, וזאת לאור המשקל המצטבר של שני חיזוקים לעדותה של אסתר לעניין האיומים כלפיה:

א. החיזוק הראשון, מעדותו של אפרים: אסתר העידה שהנאשם אמר לה שהוא ירביץ לה ואף ניסה להכניס את פלג גופו העליון אל תוך הרכב מהצד של דלת הנהג. כמו כן, אפרים העיד שהתקרבותו של הנאשם לעברו כאשר הוא עומד מחוץ לרכב ובעוד דלת הנהג עדיין פתוחה, הוא קיבל את הרושם שבכוונתו של הנאשם לתקוף את אסתר וזאת בתגובה לצעקותיה. בנוסף, אפרים גם העיד שאמר לנאשם שמדובר באישה ולכן נאלץ לחסום אותו בגופו מלהגיע אליה. הרושם המתקבל הוא שהתנהגותו של הנאשם הייתה התנהגות מתלהמת, הן בדיבור והן בשפת הגוף, דבר שהותיר רושם של כוונה ממשית לתקוף את אסתר.

ב. החיזוק השני, מידיות ההתקשרות למוקד 100 של המשטרה: מיד לאחר שהנאשם תקף את אפרים (ועל נושא זה עוד ויורחב הדיבור בהמשך), אסתר התקשרה למשטרה למוקד 100. בשיחה הראשונה היא ציינה במפורש שהנאשם איים עליה ועל בעלה ואף הרים עליהם ידיים (ת/7). בהמשך, בשיחה השנייה למוקד 100, התרעמה על כך שהגיע שוטר למקום ולא עשה דבר לגבי האיומים והתקיפה וכן ציינה "הבן אדם בא אומר: אני ירביץ לך, בא מתקרב אלי, טורק את הדלת, דוחף את בעלי ונותן לו אגרוף לראש וכששוטר אומר לא מעניין הוא לוקח פרטים והולך" (ת/8). הדברים שעולים מתוך שתי השיחות של אסתר למוקד 100 של המשטרה, וזאת מיד לאחר קרות האירוע מושא כתב האישום, מוסיפים נופך של מהימנות לעדותה בבית המשפט לגבי אופן השתלשלות הדברים מיד לאחר קרות התאונה, קרי העובדה שהתקרב אליה, איים שירביץ לה ובהמשך הכה את אפרים.

15. **שנית, מי טרק את דלת הרכב:** הנני קובע כממצא עובדתי כי הנאשם הוא זה שטרק את דלת הנהג של הרכב. להלן נימוקי:

א. הנאשם בעצמו אישר שהוא זה שטרק את דלת הנהג של הרכב, כפי שציינה אסתר.

ב. אומנם, אפרים טען בעדותו בבית המשפט שהוא זה שטרק את דלת הנהג של הרכב

על מנת להגן על אסתר מהנאשם. עם זאת, בדוח העימות שנערך בתחנת המשטרה בין אפרים לנאשם, עולה כי אפרים ציין כך "כשיצאתי הדלת הייתה פתוחה... עכשיו אני מזכר, הוא טרק אותה" ובהמשך ציין "לפני שהוא טרק את הדלת אמרתי לו תירגע מה יש לך ואז הוא בא וטרק את הדלת וחסמתי אותו שלא יכנס (ת/3 ש' 51-54).

16. **שלישית, היכן התרחש המגע הפיזי בין הנאשם לאפרים:** הנני קובע כממצא עובדתי שהנאשם הכה את אפרים במכה אחת עם ידו לעבר צווארו של אפרים, כאשר שניהם עומדים בצמוד לדלת הנהג של הרכב. לפיכך, הנני קובע כי טענתו של הנאשם שהדבר נעשה כאשר הוא יושב בתא הנהג של המשאית ואפרים עומד בצמוד לו ומנופף בידיו, איננה נכונה. מסקנתי האמורה מבוססת על הנימוקים הבאים:

א. חיזוק לעדות אסתר בעדותו של אפרים, וכך גם להפך: עדותה של אסתר תומכת בעדותו של אפרים, וכך גם להיפך. למעשה, מדובר בגרסה אחידה. שניהם העידו שהמכה שקיבל אפרים מהנאשם הייתה בעת ששני האחרונים עמדו בצמוד לרכב.

ב. עדות כבושה של הנאשם: טענתו של הנאשם שהמכה עם ידו לעבר צווארו של אפרים, התרחשה כאשר הנאשם ישב בתוך תא הנהג של המשאית במטרה להוציא את הרישיון ואת תעודת הביטוח של המשאית, עלתה לראשונה רק בעדותו בבית המשפט. עיון בכל אמרות החוץ של הנאשם בתחנת המשטרה מלמדת שטענה זו מעולם לא נטענה, לא בעת שנחקר תחת אזהרה (ת/2) וגם לא בעימות שנערך בינו לבין אפרים (ת/3) וגם לא בעימות שנערך בינו לבין

אסתר (ת/4). בכל אמרות החוץ שצוינו לעיל, הנאשם מדבר בנשימה אחת על כך שטרק את דלת הנהג של הרכב על מנת שלא לשמוע את צעקותיה של אסתר ומיד לאחר מכן הוא טוען שהנאשם נצמד אליו ולכן נאלץ להדוף אותו מתוך חשש שיותקף. בשום שלב לא נאמר על ידי הנאשם באמרות החוץ שלו שלאחר טריקת הדלת חזר לתא הנהג של המשאית על מנת להוציא את הרישיון ואת תעודת הביטוח של המשאית ושאפרים נצמד אליו ונופף בידיו בצורה מאיימת, בעוד הנאשם יושב בתא הנהג של המשאית.

17. לסיכום, הנני קובע כממצא עובדתי שהאירוע מושא כתב האישום התרחש לפי הסדר שלהלן:

- א. ראשית, מיד לאחר קרות התאונה, הרכב והמשאית נעצרים והנהגים יוצא מתוכם.
- ב. שנית, אפרים משאיר את דלת הנהג של הרכב פתוחה וממשיך לעמוד לידה.
- ג. שלישית, אסתר בהיותה יושבת ליד מושב הנהג ברכב, צועקת כלפי הנאשם וקיללה אותו.
- ד. רביעית, הנאשם בתגובה אמר לאסתר שירביץ לה ושפת הגוף שלו לימדה על כוונה אמתית לעשות כן.
- ה. חמישית, הנאשם טרק את דלת הנהג של הרכב ואפרים הזכיר לו שהדמות שברכב שבכוונת הנאשם לתקוף "זו אישה".
- ו. שישית, הנאשם היכה עם ידו בצווארו של אפרים.

4.ב. האפיזודה הרביעית: אסתר ועובר אורח בשם לירון מתקשרים למשטרה

18. לגבי העובדה שאסתר התקשרה למשטרה מיד לאחר האירוע, כבר עמדתי לעיל בפסקה 13(ב) להכרעת הדין. כאמור, אסתר ביצעה שתי שיחות טלפון למוקד 100 של המשטרה. השיחה הראשונה הייתה מיד לאחר אירוע האיומים והתקיפה. בהמשך, בעקבות השיחה הראשונה, מגיע שוטר למקום אשר מציע לנהגים להחליף פרטים ועזב את המקום מבלי לטפל בתלונה על האיומים והתקיפה ולכן אסתר התקשרה בשנית למוקד 100 של המשטרה.

19. מחומר הראיות שהוצג בפניי עולה שהייתה שיחה נוספת למוקד 100 של המשטרה על ידי עובר אורח בשם "לירון" (להלן: **לירון**) ואשר מוסר באותה שיחה כי "**יכול להיות שיהיה פה מכות עוד שנייה**" וכן בהמשך בתשובה לשאלה האם "**יש אירוע תקיפה?**" הוא ענה "**לא יודע, עוד שנייה הם הולכים מכות**". בנוסף, בעת שנשאל "**מרבצים לנהג משאית?**" הוא עונה "**הם מתקוטטים פה ליד הקניון עדיין לא הגיעו למצב של ידיים ועכשיו הוא נכנס למשאית**" (ת/9). יש לציין שלירון לא היה עד במשפט וגם לא מסר עדות במשטרה. ההגנה

טוענת שהעובדה שלירון לא נחקר במשטרה מהווה מחדל חקירתי. טענה זו תידון בפרק נפרד בסוף הכרעת הדין.

ג. עבירת האיומים

20. היסוד העובדתי בעבירת האיומים מתבטא בעצם האיום, בכל דרך שהיא, לפגוע שלא כדין באיזה מהאינטרסים החברתיים שהעבירה נועדה להגן עליהם - שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט (ראו רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) 96, 109-110 (2006), להלן: פסק דין **לם**).

21. לשם קיום היסוד הנפשי בעבירת האיומים, די בהוכחת מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים או ההתנהגות המאיימת עלולים להפחיד או להקניט את קולט האיום (פסק דין **לם**, עמ' 128 ; ע"פ 3140/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.4.12), פסקה 12 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן).

22. התנהגותו המתלהמת של הנאשם כלפי אסתר, בדמות האמירה "**אני ארביץ לך**" וניסיונו להתקרב אליה מהצד של דלת הנהג ברכב שהייתה פתוחה, הותירה רושם ברור על אסתר ועל אפרים שבכוונת הנאשם לתקוף אותה ומכאן התזכורת של אפרים לנאשם "**זו אישה**" וניסיונו לחסום את הנאשם בגופו מלהגיע אליה. בנסיבות אלה, לא נותר מקום לספק שמתקיימים היסוד העובדתי והיסוד הנפשי בעבירת האיומים.

ד. עבירת התקיפה והטענה של הגנה עצמית

23. ההגנה טענה שהנאשם נאלץ לדחוף את אפרים בעת שהרגיש מאוים ממנו בשל כך שאפרים נצמד אליו ונופף בידיו כלפי מעלה בעת שהנאשם ישב במושב הנהג במשאית.

24. בפסיקה נקבע כי לטענה של "הגנה עצמית" ישנם שישה תנאים מצטברים. יוזכר, די בכך שאחד התנאים לא מתקיים כדי שהטענה להגנה עצמית תידחה (ע"פ 4191/05 **אלטגאוז נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] ניתן ביום 25.10.06, פסקה 13 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל):

א. **התנאי הראשון**, הוא תנאי התקיפה שלא כדין.

ב. **התנאי השני**, הוא תנאי הסכנה. תנאי מוקדם למעשה ההתגוננות, הוא קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו. על הסכנה להיות מוחשית ולא סכנה שהסתברות התממשותה ערטילאית גרידא.

ג. **התנאי השלישי** הוא תנאי המיידיות. תנאי זה בוחן את עיתוי המעשה על שני היבטיו: על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מידי על מנת להדוף את התקיפה ועלילה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה.

ד. **התנאי הרביעי** הינו שהאדם שטוען "הגנה עצמית" לא נכנס למצב של התנהגות פסולה.

ה. **התנאי החמישי** הוא תנאי הנחיצות שכולל בתוכו את הנחיצות האיכותית (בפני העושה לא עמדו אלטרנטיבות אחרות) והן את הנחיצות הכמותית (העושה לא יכול היה לנקוט בכוח מועט יותר).

ו. **התנאי השישי** הוא תנאי הפרופורציה. נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מהתקיפה.

25. הטענה של הנאשם להגנה עצמית דינה להידחות. משקבעתי כממצא עובדתי כי המכה שנתן הנאשם לאפרים התרחשה מיד לאחר שהנאשם טרק את דלת הנהג של הרכב, בעוד הנאשם ואפרים עומדים בצמוד לרכב, ולא בעת שהנאשם ישב במושב הנהג של המשאית, נופלת מאלילה הטענה של הגנה עצמית. ואבהיר:

א. התנאי השני של הסכנה, לא מתקיים. כל רצונו של אפרים היה לעמוד כחיץ בין הנאשם לבין אסתר על מנת שהנאשם לא יתקוף אותה. לא הייתה כל סכנה לנאשם מאפרים שעמד בצמוד לרכבו, כדי שתהיה הצדקה לכך שהנאשם יתקוף אותו.

ב. התנאי השלישי של מיידיות, לא מתקיים. תנאי המיידיות יש לו זיקה הדוקה לתנאי של הסכנה. בהיעדר סכנה לנאשם מאפרים, אין גם צורך מידי בתגובה מצדו בדרך של תקיפתו של אפרים.

ג. התנאי הרביעי של היעדר כניסה למצב של התנהגות פסולה, לא מתקיים. העובדה שהנאשם איים במילים ובהתנהגות כי בכוונתו להכות את אסתר, מלמדת בבירור על התנהגות פסולה מצדו ואשר ממוטטת לחלוטין את הטענה של הגנה עצמית.

ד. התנאי החמישי של הנחיצות, גם הוא לא מתקיים. לא הייתה כל נחיצות בתקיפתו של אפרים. גם אם אסתר צעקה וקיללה, הדבר לא מקים נחיצות כלשהי בתקיפתה. כמו כן, גם אם אפרים הרים את קולו לעברו של הנאשם בשל החשש שיתקוף את אסתר, עדיין לא קמה כל נחיצות בתקיפתו.

ה. התנאי השישי של הפרופורציה גם הוא לא מתקיים. תקיפתו של אפרים על ידי חבטה לעבר צווארו היא תגובה לא פרופורציונאלית לצעקות וקללות של אסתר לעברו או אפרים כי "זו אישה" ולכן לא ראוי שתותקף על ידי הנאשם.

26. לסיכום, לא קמה לנאשם טענה של הגנה עצמית ומדובר בתקיפה שלא כדין של אפרים שמהווה עבירה פלילית.

ה. הטענה למחדל חקירה בשל אי חקירתו של לירון

27. מתוך תמליל השיחה של לירון עם מוקד 100, ניתן להסיק שלירון היה עד לאירוע התאונה וייתכן גם שהיה עד לדין ודברים שהתקיימו בין אפרים ואסתר מצד אחד ובין הנאשם מצד שני.

28. המשטרה התקשרה ללירון לטלפון הנייד שהיה ברשותו ואף שוחחה איתו וביקשה ממנו להגיע לתחנת המשטרה למסירת עדות (ראו המזכרים של השוטר ניר ששון ת/5, ת/6, ת/10 ו-ת/11 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 7.3.18, עמ' 5, ש' 21-33, עמ' 6 ש' 24-30). בפועל, לירון לא הגיע לתחנת המשטרה וזו לא ביצעה פעולות נוספות על מנת לגרום לכך שיתייצב למסירת עדות.

29. מצד אחד, לירון הוא עד חיוני לאירוע מושא כתב האישום בהיותו עד ראיה. מצד שני, על בית המשפט לשאול את עצמו האם העובדה שהמשטרה לא פעלה על מנת לאתר את שמו המלא ואת כתובתו וגם לחייבו להגיע לתחנת למסירת עדות, מהווה מחדל חקירה כה חמור שניתן לומר שקופחה הגנתו של הנאשם, ולכן יש לזכותו מהעבירות מושא כתב האישום? לדעתי, יש להשיב על שאלה זו בשלילה.

30. יוזכר, הנאשם בעצמו מסר גרסה בעלת אופי מפליל לעניין עצם ביצוע עבירת התקיפה. הנאשם אישר שנתן מכה עם ידו בצווארו של אפרים. כמו כן, גרסתו של הנאשם שהדבר נעשה כאשר הוא ישב במושב הנהג של המשאית ואפרים נצמד אליו, נמצאה בלתי אמינה בהיותה עדות כבושה. בנסיבות אלה, גרסתו של הנאשם, כשלעצמה, תרמה תרומה משמעותית לדחיית הטענה המרכזית שהעלה לפיה עומד לו הסייג לאחריות פלילית של הגנה עצמית. משנדחתה הטענה של הגנה עצמית, אין לנאשם טיעון משכנע להצדקת התקיפה של אפרים.

31. במילים אחרות, די בהודאה החלקית של הנאשם בבית המשפט לפיה תקף את אפרים, בצירוף העדות הכבושה שלו עצמו שחיזקה את המסקנה שיש לדחות את הטענה של הגנה עצמית שהעלה, על מנת לקבוע שלא קופחה הגנתו מעצם כך שלירון לא נחקר. לפיכך, הטענה למחדל חקירה מעצם אי חקירתו של לירון נדחית.

32. לאור כל האמור לעיל הנני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העבירות שמיוחסות לנאשם בכתב האישום. על כן, הנני מרשיעו בביצוע עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ' חשוון תשע"ט, 29 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים